

BIJeenKOMST OP WOENSDAG 28 APRIL 1954 TE APELDOORN

Voordracht gehouden voor de Vereniging ter beoefening
van de Krijgswetenschap

door

Luitenant-Kolonel v. d. Gen. Staf G. H. CHRISTAN

over

LESSEN UIT KOREA

Voorzitter: Z. E. Luitenant-Generaal b.d. D. A. VAN HILTEN

De Voorzitter:

Ik open de vergadering en heet U allen welkom, in het bijzonder de generaals Dwars en De Bont, alsmede de T.B. Oost, Kolonel De Boer.

Mijne Heren, het Bestuur heeft er prijs op gesteld om de 6e bijeenkomst van het werkjaar 1953/1954 hier te Apeldoorn te doen plaats hebben. Uiteraard waren verschillende voorbereidingen hieraan verbonden, welke van Den Haag uit moeilijk waren te overzien. Wij zijn dan ook de garnizoenscommandant, Luitenant-Kolonel Feist, zeer erkentelijk, dat hij alles heeft willen regelen om de vergadering mogelijk te maken. Ik dank Overste Feist hiervoor hartelijk.

Op het programma van hedenavond staat een voordracht over „Lessen uit Korea”, uit te spreken door de oud-Commandant van het Nederlandse detachement Korea, de Luitenant-Kolonel Christan. Alvorens hem daartoe het woord te geven is het mij een groot genoegen U mede te delen, dat ik zo juist heb vernomen, dat het H. M. de Koningin heeft bechaagd de Overste Christan voor zijn grote verdiensten in de strijd op Korea te onderscheiden met de Bronzen Leeuw. Het zal U zeker interesseren kennis te nemen van de redenen op grond waarvan hem deze hoge onderscheiding is toegekend; daarom verzoek ik de Brigade-generaal Valk zo vriendelijk te willen zijn de betreffende mutatie voor te lezen.

Ik geef thans het woord aan Overste Christan voor het houden van zijn voordracht.

Mijnheer de Voorzitter, Generaals, Mijne Heren,

Van de aanvang van de Koreaanse oorlog, 25 Juni 1950, af, was in militaire kringen een der voornaamste vragen: wat zijn wel de ervaringen, in deze oorlog opgedaan? Deze oorlog in dat veraf gelegen en weinig bekende deel van de wereld, een strijd, door sommigen genoemd het vervolg van de Tweede Wereldoorlog, door anderen het begin van Wereldoorlog nummer drie.

Er zijn stemmen, die verkondigen, dat men de ervaringen in Korea elders niet kan toepassen, omdat Korea een zeer apart oorlogstoneel onder zeer bijzondere omstandigheden was. Persoonlijk deel ik die opinie niet, want de

ondervindingen, opgedaan in dit uitzonderlijk moeilijke gebied en onder dit uitermate rauwe klimaat, zijn ongetwijfeld van nut bij een oorlog onder meer normale omstandigheden, voorzover het woord normaal opgaat om een oorlog te classificeren.

Ik vlei mij geenszins met de hoop in de volgende beschouwingen U iets geheel nieuws te brengen, want in de loop der tijden is in de vakliteratuur zeer veel over dit onderwerp gepubliceerd. Evenmin is het mij mogelijk in het raam van deze causerie de gehele materie grondig te bespreken, zodat ik me bepaald heb tot een greep uit de veelheid van onderwerpen, welke voor een bespreking in aanmerking komen, terwijl als slot is gekozen een voorbeeld van een actie, die aan de hand van de hier uitgelegde terreinmaquette zal worden besproken.

De Strijdkrachten

De beide t.o. elkaar liggende strijdkrachten analyserend, zien we aan Chin./N.K.-zijde het typische massaleger, zeer sterk aan infanterie, doch zwak aan materiële ondersteuning.

Daartegenover de geallieerden met een leger, numeriek verre de mindere, doch met zeer krachtige artillerie en pantsersteun, en dat bovendien boven het frontgebied het meesterschap in de lucht bezat, terwijl de heerschappij ter zee eveneens een woordje mee sprak, vooral bij de geografische vorm van Korea, dat als schiereiland aan drie zijden door de zee is omspoeld.

Wanneer dan één ding bewezen is, dan is het wel het feit, dat een massaleger alleen niet in staat is een modern bewapende, in getalsterkte kleinere strijdmacht te overspoelen en van de kaart te vegen.

Gelijktijdig treedt ook een ander feit aan het licht. Het meesterschap in de lucht alleen was niet in staat de massa van de vijand tot staan te brengen, daarvoor was nodig vastberaden en krachtig ondersteunde infanterie.

Dit lijkt mij wel een van de belangrijkste lessen uit deze oorlog, want de strijd voltrok zich juist in een gebied waar de huidige Westerse organisatie bepaald niet voor is opgezet, terwijl het zeer geaccidenteerde en wegen-arme terrein het optreden van de Comm.inf.massa's, minder gebonden aan kwetsbare aanvoerlijnen en goeddeels levend van het land, begunstigde.

Zeker, de geallieerden werden meerdere malen gedwongen grote gebieden prijs te geven, doch op de duur kostte dit de Roden zoveel offers, dat hun offensieve kracht wegbeelde en zij tot de terugtocht moesten overgaan.

Dat het er in het begin op leek, dat de Roden met hun mensenmassa succes zouden hebben, lag goeddeels aan de verkeerde tactiek van te veel kleven aan de wegen. Deze lopen door de dalen en van de beheersende hoogten en bergkammen was het niet zo moeilijk alles wat zich op die wegen bewoog onder vuur te nemen. Waar die wegen zich door nauwe, enge, ingesloten passen kronkelden, vond de Comm.infanterie ideale plaatsen voor hinderlagen en vuurovervallen, welke op zware verliezen aan personeel en materieel kwamen te staan.

Het diep doordringen met gemotoriseerde colonnes in vijandelijk territorium, zonder daarbij het tussenterrein te beheersen, bleek tegenover dit infanterieleger een hachelijke zaak.

In het voorjaar van 1951 wijzigde het eigen optreden zich; het tegenoffensief door gen. Ridgway ingezet, dat de veelzeggende naam droeg van „Operation Killer”, is een goed voorbeeld van het consequent nastreven

van het beginsel de tegenstander te vernietigen zonder in eerste instantie terreinwinst te beogen.

Het tempo van de geallieerde opmars was hierdoor uiteraard traag, het werd een moeizame worsteling om de beheersende hoogten, weinig spectaculair voor de buitenwereld en nog minder voor de soldaat, die deze strijd uit te vechten had, doch de resultaten bewezen de juistheid van het beginsel.

In deze periode kwamen de zwakheden van het Communistische leger aan het licht en zij leden dan ook duchtige verliezen. Zij bleken echter over uitstekende leiders te beschikken, die uit het ondervondene de nodige lessen wisten te trekken.

Een jaar later uitte zich dat reeds door hun wijze van aanvallen, welke goed gecoördineerd werden met krachtige mortier- en artilleriesteun, van een intensiteit, minstens gelijkstaand aan het geallieerde vuur. Tevens kwam aan het licht, dat de vijand door een zeer straffe camouflagetucht, ondanks ons overwicht in de lucht toch kans had gezien krachtige versterkingen aan te voeren, welker aanwezigheid zich duidelijk en op pijnlijke wijze deed gevoelen.

En op dit ogenblik mag zeker gezegd worden, dat de Communistische leiders in China erin geslaagd zijn, om in enkele jaren — met Russische steun — een zeer sterk leger met een behoorlijke oorlogspraktijk op te bouwen. Een strijdmacht, welke in een toekomstig conflict ongetwijfeld een duchtig woordje mee zal spreken.

Maakte de vijand de fout door te menen de oorlog te kunnen winnen door de lichte inzet van lichte infanterie, aan Geallieerde zijde zien we een soortgelijke fout, door een te hoge waarde toe te kennen aan het materieel. Of eigenlijk werd hier een combinatie van fouten gemaakt, waar ik wat uitvoeriger op in wil gaan.

In het begin overschatte men de kracht der eigen wapens en onderschatte daarbij het incasseringsvermogen en de capaciteit van de tegenstander. Eché's, hiervan het gevolg, hadden een ernstige uitwerking op het eigen moreel, want het zelfvertrouwen verdween.

Enkele voorbeelden waren onder meer de lichte bazooka en het kanon van de lichte tank, waar een veel te hoge uitwerking aan werd toegekend. Onervaren schutters, die bovendien nog op te grote afstand het vuur openden, zagen tot hun ontzetting, dat de vijandelijke tanks er niet door werden tegengehouden.

We doen goed er deze les uit te trekken, dat we onze mensen niet alleen moeten leren de capaciteiten van een wapen, doch vooral ook de beperkingen, waaraan het is gebonden. Men moet hierdoor voorkomen, dat in het bijzonder in het begin van een oorlog, wanneer ieder nog onervaren is, ontgoochelingen optreden, die een ernstige terugslag hebben op het moreel.

In deze tijd, waarin reclame en propaganda zo'n grote rol spelen, is men spoedig geneigd, alleen de goede eigenschappen van een wapen te vermelden en die behoorlijk aan te dikken. We zien dat bij onze Anglicaanse vrienden gebeuren bij practisch alles wat ze produceren en wij moeten ons ten eerste hoeden voor die fout.

Wanneer in een officiële radiovoorlichtingscauserie het onderwerp luidt: het wonderwapen de napalm, dan acht ik dat bedenkelijk, aangezien dit leidt tot zelfbedrog, want deze napalm is bepaald geen wonderwapen. Het heeft

uiterst plezierige eigenschappen, doch daarnaast duidelijke beperkingen, die in de praktijk telkens aan het licht treden.

Met een propaganda, die te eenzijdig eigenschappen van een wapen belicht, bewijzen wij onszelf een slechte dienst, want dit werkt vaak als een boemerang.

Een uiting van overschatting van de uitwerking der eigen wapens meen ik te moeten constateren bij vele gevechtsacties, waar in hoog tempo een grote hoeveelheid munitie op de vijandelijke stellingen wordt afgeschoten, in de veronderstelling, dat daarna de infanterie een walkover zou hebben. Doch meestal kwam men bedrogen uit; de hardnekkige vijand was blijven zitten, waardoor òf de operatie herhaald moest worden òf de infanterie een „ouderwetse aanval” moest optuigen om de vijandelijke stelling ten koste van een meestal bloedig handgemeen te nemen.

Dezelfde gedachtefout van de tegenstander, die zijn doel meende te kunnen bereiken door massa-inzet van personeel, zien we hier t.o.v. de materiële middelen. Een welhaast klakkeloos schematisch inzetten van vuursteun, met negatie van een der hoofdregels van de gevechtsvoering, dat het gehele gevechtsplan gebaseerd moet zijn op de factoren terrein, vijand en eigen middelen; dat het doel moet zijn de vernietiging van de tegenstander en dat de materiële middelen er zijn om eigen mensenlevens te sparen. Een minder intens, doch beter geleid en gericht vuur heeft als regel een groter resultaat. Met al die omhaal van woorden wil ik alleen maar zeggen, dat er nog zoiets als „krijgskunst” bestaat en dat voor een belangrijk deel bij gevechtstactische problemen de oplossing te vinden is in het terrein.

Hier ligt een der belangrijkste taken van bat en regt Cn — zij toch zijn de directe leiders van het gevecht. Zij dienen de doelen grondig te selecteren en de inzet van de steunende wapens, die een ruime keuze toestaan, daarop af te stemmen.

Tegen bepaalde essentiële doelen, die vernietigd moeten worden, kan men beter, van het begin af, juistheidsvuur gebruiken, waartoe de tlv en de tanks ter beschikking staan van de infanteriecommandanten, z.n. aangevuld met geleid vuur uit ballistisch op hoog peil staand geschut als de 155 mm of 8 inch houwtizer.

Het massavuur kan beter gelegd worden op secundaire en nevendoclen, om deze zodanig te neutraliseren, dat de vijand niet meer in staat is, van daaruit het door ons aangevallen doel te steunen.

Dit voert mij naar de opmerking, dat de geoefendheid van de man achter het wapen en van zijn aanvoorders van doorslaggevende betekenis is. Heeft deze regel altijd reeds gegolden, voor de huidige complexe en materieel verslindende strijd geldt zij meer dan ooit.

Willen de kracht en de waarde van ons materieel ten volle tot hun recht komen, dan moet onze troep het handwerk van de soldaat beheersen en onze commandanten staan voor de nimmer verslappende taak, om dit tot stand te brengen.

Er bestaat een opvatting, dat moderne infanterie niet meer over het gevechtveld hoeft te kikkeren en te kruipen om terrein te winnen, doch dat zij, dank zij de massa-inzet van vuursteun, rechtop lopend achter het artillerievuur of de tanks de vijandelijke stelling kan binnendringen. Ik vind dit een uiterst gevaarlijke mening, die oorzaak zou kunnen zijn van vele ongelukken.

Onze infanterie, die nog altijd de zwaarste noten zal hebben te kraken, moet gedrild worden om het moeilijkste te kunnen volvoeren, nl. het vechtend terrein winnen, daarbij gebruik makend van elke dekking, die de grond biedt.

Natuurlijk is het streven, door een krachtige vuurvoorbereiding de vijandelijke weerstand op te heffen, zodat de infanterie vlug en gemakkelijk het doel kan bezetten, doch van huis uit moet rekening worden gehouden met het feit, dat dit streven niet of niet volledig zal gelukken en dat de infanterie de beruchte laatste 200 meter vechtend moet overwinnen om tenslotte door het handgemeen het pleit te beslechten.

Menige gevechtsactie in Korea mislukte of kostte overmatige verliezen doordat men te hoge waarde hechtte aan de vernietigende kracht van het artillerievuur op een goed ingegraven en hardnekkige tegenstander, terwijl de infanterie onvoldoende voorbereid was voor haar zware taak.

Organisatie

Ik geloof, dat we ons gelukkig kunnen prijzen met de invoering van de Amerikaanse organisatie. Deze, tot stand gekomen aan de hand van de ervaringen van de 2e W.O. en thans duchtig aan de tand gevoeld, heeft in het algemeen zijn waarde bewezen door zijn soepelheid en zijn logische opbouw.

Consequent toegepast, van de groep af tot en met de divisie, vindt men in de gevechtseenheden het element vuurkracht naast het element voor de manoeuvre, terwijl ook elke commandant organiek de beschikking heeft over die wapens, nodig voor het vervullen van de opdrachten, waar hij voor zou kunnen komen te staan.

Uiteraard blijven er wensen tot verbetering bestaan. Deze diepgaand behandelen zou een apart onderwerp vormen, zodat ik zal volstaan met enkele punten aan te roeren.

Daar is in de eerste plaats een meer rendabele indeling der mankracht om het vermogen van de gevechtseenheden te vergroten. De huidige tirailleurgroep van 9 man is wel wat aan de minimale kant. Door ziekte of anderszins is de praktische sterkte in de regel nog lager. Teneinde beter weerstand te kunnen bieden aan de communistische massa-aanvallen beproeft men thans een wijziging, waarbij per tir.groep een extra lichte mitrailleur met 2 man is ingedeeld, hetgeen dus voor het tirailleurpeloton neerkomt op een versterking van 3 lichte mitrailleurs en 6 man.

De vijandelijke massa-aanvallen, welke vooral bij duisternis plaats hadden en steeds een verrassend karakter droegen, vroegen om een vergroot vuurvolume van de voorste infanterie en dat is voor wat betreft het tirailleurpeloton op deze wijze op de meest eenvoudige wijze opgelost.

Ook op bataljonsniveau is gebleken, dat de vuurkracht en vuursteun nog voor verbetering vatbaar is, niet alleen uit een oogpunt van verdediging tegen massa-aanvallen, maar ook in verband met de brede fronten, welke aan een bataljon vaak moeten worden toevertrouwd. Zo wordt het mortierpeloton à 4 stukken bepaald niet voldoende geacht en zal men in de toekomst vermoedelijk wel overgaan tot een indeling van 6 mortieren van 81 mm. De pantserafweerkracht van het bataljon, voor de middelbare afstanden berustend bij het 75 mm tlv peloton, is eveneens gebleken te gering te zijn, hetgeen veroorzaakt wordt door de onvoldoende uitwerking van het projectiel tegen zwaar pantser en het te geringe aantal dezer wapens. We kunnen

dus verwachten een groter aantal van dezer vuurmonden met een groter kaliber.

GEVECHTSERVARINGEN

Tijd van voorbereiding

Het is gebleken, dat een aanval van een bataljon op een goed ingerichte vijandelijke stelling 2—3 dagen tijd van voorbereiding eist. Hogere Cn dienen hiermede rekening te houden en de begrippen spoed en haast niet met elkaar te verwarren. Men kan beter twee dagen besteden aan de grondige voorbereiding voor een aanval, die dan in enkele uren verloopt, dan reeds na enkele uren een aanval te openen, welke vele dagen kost, alvorens het doel is bereikt.

De verkenningen van bat.- en cics-commandanten nemen veel tijd in beslag, terwijl de resterende tijd nodig is voor het opvoeren en gereedstellen van munitie voor de steunende wapens, waarbij niet vergeten mag worden een hoeveelheid te reserveren voor het afslaan van mogelijke tegenaanvallen na het nemen van het doel.

Vuurbases

Zeer veel profijt werd getrokken van steunende wapens, in een vuurbasis georganiseerd, waarbij het niet nodig en ook niet wenselijk is de wapens vlak bij elkaar op te stellen. Indien de onderlinge verbinding verzekerd is, kan men hen gerust van 500 tot 1500 meter uiteen plaatsen.

De aangewezen leider voor de vuurbasis is de commandant van de ondersteuningscompagnie van het aanvallende bataljon, die een klein vuurregelingscentrum vormt, waarheen alle aanvragen worden gericht.

Een typisch voorbeeld van een vuurbasis — met veel succes gebruikt bij de aanval op sterke heuvelstellingen — is de volgende: 1 à 2 peln 75 tlv.; 1 à 2 peln mortn. van 81 mm, en 4—8 zwarc mitrn cal 0.50. De steunende tanks, v.z.v. het terrein een samengaan met de aanvalsgroepen belette en de lichte luchtdoel werden meestal ook in deze vuurbasis opgenomen. Het grote voordeel van deze methode is, dat de commandant van de aanvallende infanterie ontlast wordt van een hoop zorgen en zich geheel kan concentreren op de aanvoering van zijn troep.

In dit verband moet ook genoemd worden de indeling van waarnemers. Men moet vermijden de commandant van een voorcompagnie op te schepen met een sleep van voorwaartse waarnemers. Deze zijn belangrijke figuren en men moet er dus enigszins zuinig mee omspringen. Door de eenvormige methode van vuurleiding is het niet nodig om van elk steunend onderdeel een waarnemer in te delen, want al deze lieden vergroten slechts de groep van de cics cdt; vallen bovendien op door hun radio-uitrusting, waardoor zij het vuur trekken van de oplettende verdediger.

Beter is, de waarnemers in of nabij de bat. waarnemingspost te houden, waar zij hun taak beter kunnen volvoeren, omdat zij daar in de regel niet onder direct vuur liggen.

Nachtaanvallen

De voornaamste voorwaarden voor het welslagen van nachtaanvallen zijn: een eenvoudig aanvalsplan, een enkelvoudig doel en bovenal een grondige

voorbereiding. Onder dit laatste vooral te rekenen de verkenning en de oefening vooraf, waardoor de troep ook mentaal beter voorbereid zal zijn voor zijn taak.

Het is meerdere malen gebleken, dat een inleidende beschieting voor een nachtaanval het element verrassing prijs geeft.

Ook leerde de ervaring, dat men het uur U zodanig moet kiezen, dat de aanvalsgroep het doel kan genomen hebben bij het aanbreken van de eerste schemer, om zodoende de vijand de gelegenheid te ontnemen zich in de duisternis te hergroeperen voor een tegenstoot.

Een volledig donker was minder gunstig; te prefereren is een gering schijnsel van maan of sterren of eventueel kunstmatig maanlicht.

Voor onderlinge verbinding was de radio het aangewezen middel, doch eenvoudige optische seinen met een zaklantaarn moeten worden voorbereid.

De aanval

De aloude principes vuur en beweging zijn nog steeds de grondslagen voor een goede aanval en meer dan ooit spelen bij de uitvoering het vakmanschap van de soldaat en de leiderscapaciteiten van zijn aanvoerders een woordje mee.

Starheid moet men vermijden en de methode van aanval steeds aanpassen aan de omstandigheden en vooral aan het terrein. Veel te dikwijls zag men een aanval mislukken of ontstonden er onnodige verliezen, doordat de betrokken commandant te schematisch optrad en zich geen rekenschap gaf van de dwingende voorwaarden, welke het terrein oplegde.

Zo heeft het geen zin om bijv. bij een aanval over een bergrug, waar nauwelijks gevechtsruimte is voor een peloton, een hele compagnie tegelijk in te zetten, want dit leidt tot een opeenhoping van mensen, dus tot verliezen door 's vijands wapenwerking.

De vijand had zijn verdediging behoorlijk in de diepte opgebouwd, zodat bij een aanval onze grootste zorg altijd was, de ondersteuning en bescherming van de aanvalsgroep. Het was zaak het gevechtsdoel te isoleren door een stelsel van vuren en rookschermen. De basis van het succes ligt echter — en ik kan daar niet genoeg de nadruk op leggen — bij de mate van geoefendheid van de enkele man, van de groepen en van de pelotons. De techniek van het aanvallend gevecht, het déboucheren uit bedekte terreindelen, het terrein winnen onder vuur over allerlei soorten grond moet onze troep grondig beheersen.

Veel resultaat werd verkregen door de inzet van speciale stootgroepen tegen vijandelijke sleutelpunten. De opzet is, dat ondersteund en beschermd door de gehele eenheid, de stootgroep zonder vuren terrein wint tot dichtbij het doel en dat daarna deze groep, die in zich heeft de elementen voor het vuur en de manoeuvre, de aanval uitvoert door met een deel het doel onder schot te nemen en in te roken, zodat het andere deel, waarbij liefst een vlammenwerper, de vijandelijke versterking kan binnendringen.

Een voorbeeld van een stootgroep van klein formaat is als volgt:

- 1 tir. groep, waarbij de geweschutters voorzien zijn van een geweer-granaat M 19 A1 (wp)
- 1 vlammenwerper met helper
- 1 raketwerper tp met helper.

De voordelen van deze kleine groep zijn:

- a) Zij is makkelijk te formeren, omdat m.u.v. de vlammenwerper personeel en wapening behoren tot het tirailleurpeloton.
- b) Zij is eenvoudig te leiden.
- c) De raketwerpermunitie is lichter dan die van de 57 tlv en de uitwerking op veldversterkingen is minstens zo goed.
- d) De rest van het peloton blijft voldoende intact om nog te kunnen worden ingezet.

Daartegenover staan de volgende nadelen:

- a) De aanvalskracht is slechts beperkt.
- b) De vuursteun moet door andere eenheden worden geleverd.
- c) De raketwerper is niet zo zuiver als de 57 tlv.

Een grote stootgroep kan de volgende samenstelling hebben:

1 tirailleurgroep	(9 man)
1 vlammenwerper met helper	(2 man)
1 57 tlv groep	(3 man)
1 cal. 30 mitr groep	(3 man)
1 vernielingsploeg	(2 man) met gereedgemaakte tnt-lading op stokken.

Deze grote groep heeft het voordeel, dat zij zelf een sterke vuurbasis kan vormen, terwijl daarnaast nog een flinke stootgroep de manoeuvre kan uitvoeren, zodat het totale offensieve vermogen aanzienlijk groter is.

De nadelen zijn, dat de leiding natuurlijk moeilijker is en de rest van het peloton te zwak wordt om nog veel te kunnen doen.

Het werken in en met deze stootgroepen dient grondig beoefend te worden, zodat teamwork ontstaat en men niet hoeft te vertrouwen op een tijdens het gevecht hopenlijk optredende spontane reactie van enkele individuen.

De hiergenoemde voorbeelden van stootgroepen zijn combinaties binnen de tirailleurcompagnie, maar er zijn ook teams te vormen met een groep of een peloton vechtwagens.

Verdediging.

In de verdediging was het zaak zo spoedig mogelijk te zorgen voor een aaneengesloten prikkeldraadversperring aangevuld met mijnenvelden, voor de eigen stelling.

Het steunpuntenstelsel lijkt in theorie heel mooi, maar in de praktijk doet men verstandig om een vijand, die de infiltratietactiek toepast en een meester is in sluippatrouilles, buiten de hoofdweerstandstrook te houden. Anders berokkent hij een hoop kwaad op de aanvoerlijnen, waardoor de logistieke ondersteuning een nog groter probleem wordt dan zij van huis uit al is.

Een uiterst belangrijk punt is verder de juiste opstelling der verschillende wapens en de meest efficiënte verdeling der vuursectoren. Op het bataljonsvuurplan raakt men ook niet zo spoedig uitgedokterd.

Men dient er streng op toe te zien, dat stukscommandanten van de infanteriewapens afstandskaarten maken, die bij het stuk worden opgehangen, terwijl bij de automatische wapens de vuursectoren d.m.v. flinke piketten moeten worden aangegeven.

De troep moet gedrield worden om in de gevechtsofstellingen alles volgens een vast systeem ordelijk op te slaan, de munitie, de handgranaten, de reserve-

onderdelen etc. Alles dient onder het bereik van de schutters zijn vaste plaats te hebben, beschermd tegen regen, sneeuw en modder, want men moet, in volledige duisternis, zonder mankeren direct alles kunnen vinden.

Het klinkt allemaal zo logisch en het lijkt zo volkomen overbodig om het te zeggen, doch men ziet — vooral bij onervaren troepen, dat men juist deze zaken verwaarloost, met alle nare gevolgen van dien.

Actieve patrouillegang bij dag en bij nacht volgens een doelbewust plan is steeds nodig, wil men niet voor onaangename verrassingen komen te staan. Hoe zwakker men is, hoe agressiever men moet patrouilleren. Het is echter zaak, dat patrouilles nimmer volgens een vast schema lopen, want de vijand krijgt dat spoedig door en dan is de kans op een hinderlaag zeer groot.

Het blijkt dat de techniek van het patrouillelopen nog steeds een der moeilijkste zaken is van het militaire vak. Hier treedt de individuele bedrevenheid van soldaten en van lagere aanvoerders aan het licht.

Veel oefenen in alle soorten terrein bij dag en bij duisternis en in alle soorten van weer is onontbeerlijk. De groepen en pelotons moeten leren snel van de ene formatie in de andere over te gaan, terwijl de manschappen moet worden ingeprent, dat volledige concentratie en waakzaamheid van allen de voor naamste middelen zijn voor zelfbehoud.

Patrouilles en waarnemingsposten zijn de inlichtingenbronnen bij uitnemendheid en inlichtingenofficieren dienen aan beide zeer veel aandacht te besteden. Terugkerende patrouilles dienen uitgevraagd te worden, want vaak vergeten zij iets te rapporteren of ze menen, dat het waargenomene niet van belang is.

Waarnemingsposten dienen te worden georganiseerd op cîs, bat en regt niveau en moeten permanent bezet zijn door officieren of kader met kijkers, kaart en kompas. Constante waarneming van de vijand en het doormelden van alle gegevens verschaffen de hogere commandant een beter beeld van doen en laten van de vijand.

Op die wijze b.v. kon worden geconstateerd, dat onze tegenpartij gebruik maakte van een periodieke verslapping in de gevechtshandelingen aan geallieerde kant in de vroege ochtend. Na de inspannende nachtelijke wachtdiensten ging iedereen ontbijten en zich verfrissen en liet de vijand de vijand. Van deze periode maakte de Chinees listig gebruik voor dezelfde bezigheden en voor het aflossen van zijn wachten. Toen we dat ontdekten, was het natuurlijk een eenvoudig kunstje om door enkele maatregelen de tegenstander ook deze rustige periode te ontnemen.

Verder is het zaak zo snel mogelijk bovendekkingen te maken, vooral in sleutelposities. Indien de vijand er in slaagt ergens binnen te dringen, kan de bezetting vanuit overdekte gevechtsofstellingen artillerievuur met radarbuis aanvragen op de eigen positie, hetgeen een zeer effectief afweermiddel is gebleken.

Voordat de vijand aanviel, verkende hij systematisch onze stellingen, soms door middel van sluippatrouilles (men vond wel eens Chinese uitrustingsstukken achter onze posities) dan weer eens door frontale prikken en pogingen om vuur uit te lokken.

Had hij de zwakke plekken onderkend, dan kwam enige tijd later de aanval, ingeleid door goed gerichte artillerieconcentraties waar de infanterie vlak achter volgde. Deze infanterie marcheert op door vastgestelde stroken, waar hun artillerieconcentraties zich uit verplaatst hebben, doch deze vuurvrije

stroken zijn nauw en voor de verdediger moeilijk op te merken, zodat het lijkt of de infanterie door het eigen artillerievuur heen loopt.

Het is met het oog op deze vijandelijke verkenningen en proefaanvallen zaak onze troep een behoorlijke vuurdiscipline bij te brengen, op welk gebied de vijand ons bepaald een lesje kon geven.

Bij nacht zijn wachten en posten te spoedig geneigd om bij enig geluid of vermeend onraad de trekker van hun mitrailleur over te halen en daarmee geven zij juist hun opstelling prijs. Hun moet worden geleerd, dat een handgranaat de plaats van de werper niet verraadt en ook een aanzienlijk groter effect bezit. Het moment van vuuropening der automatische wapens moet normaliter in handen zijn van de pelotonscommandant en niet lager.

De napalm, waarvan het offensief gebruik door de luchtmacht en in de vlammenwerper voldoende bekend is, vond met geïmproviseerde middelen ook in het defensief veel toepassing. De z.g. „fougas", geplaatst op mogelijke naderingswegen, droeg er toe bij om het afwerend vermogen van ijle infanterielinies te versterken.

Samenwerking

Zowel bij aanval als bij verdediging komt tot uiting dat een goede samenwerking tussen de verschillende wapens de onontbeerlijke voorwaarde voor het succes vormt.

Was het vroeger in hoofdzaak de artillerie, waar de infanterist mee te maken had, thans is er practisch geen actie van betekenis meer zonder steun van vechtwagens en we mogen dus wel spreken van het inf.-art.-tank-team als een onverbreekelijk trio.

Over de samenwerking op dit gebied zijn boeken vol geschreven en ik zal daar nu niet dieper op in gaan en volstaan met de opmerking, dat ook hier het veel samen oefenen de beste leerschool is, want het is niet alleen de infanterie, die het leren moet, maar zeer zeker ook de beide andere teamgenoten.

Naast dit trio mag niet onvermeld blijven de lichte luchtdoel, die een machtig vuurelement vertegenwoordigt. Weliswaar blijft haar eerste taak de luchtafweer, doch waar dat enigszins mogelijk is, moeten commandanten niet schromen hun lichte luchtdoel opdrachten te geven voor directe steun op de grond, vooral bij slecht weer of duisternis, wanneer vijandelijke luchtactie niet te verwachten is. Dit is geheel in overeenstemming met het beginsel van concentratie der middelen.

Zo leent zich de vierling cal. 50 mitr heel goed voor afsluitingsvuren en voor storende vuren bij nacht tot op afstanden van 3—5 km, terwijl de 40 mm door zijn zuiverheid en vuursnelheid een machtig wapen is om vijandelijke gevechtsofstellingen onder handen te nemen.

Opmerkingen over enkele wapens

Het semi-automatisch geweer en de karabijn zijn mooie wapens, doch vereisen aanzienlijk meer zorg dan hun voorgangers met het welhaast onfeilbare grendel repetiteersysteem. Vooral bij felle koude wil de afsluiter wel eens vastvriezen, hetgeen men moet voorkomen door het wapen steeds goed droog te houden en de afsluiter regelmatig enige malen een ietsje heen en terug te bewegen.

In de twee typen terugstootloze vuurmonden heeft onze infanterie machtige wapens en indien de 105 mm straks de 75 mm heeft vervangen, ook een behoorlijk anti-tank wapen, voor de middelbare afstanden. Doch de opvallende knal en de felle rookstraal verraden zijn opstelling snel en tenzij goed gedekt moet men er rekening mee houden, dat men na 2 à 3 schoten vijandelijk vuur terug krijgt.

Dit is een van de redenen om het peloton tlv goed te oefenen in pelotonsvuren met indirecte richting. Vele commandanten zien hier tegen op, omdat het zwaardere eisen stelt aan de opleiding, doch met deze zuiver schietende vuurmond kan men spectaculaire successen boeken, mits men zich wat extra inspant.

Hoewel de vijandelijke pantser in het eerste halfjaar van de oorlog reeds practisch geheel waren vernietigd, kan uit die korte, maar hevige periode toch wel geconcludeerd worden, dat naast de „heavy gun tank” het jachtvliegtuig met raketten wel de meest gevreesde tegenstander is van de vechtwagen. Verder is bij alle acties gebleken, dat de mitrailleur op de tank voor steun aan infanterie minstens zo belangrijk is als het kanon. Ook onder de tankers zelf zijn vele voorstanders van de oude boegmitrailleur, die zij bij het oprijden langs wegen van groot nut achten.

Waar de Centurion op mitrailleurgebied wel heel stiefmoederlijk is bedeed en zo ook niet in eigen luchtafweer kan voorzien, verdient het m.i. aanbeveling bij de indeling van de lichte luchtdoel aandacht te schenken aan deze Achilleshiel van ons tankwapen.

Ik mag zeker niet onvermeld laten de grote voordelen verbonden aan self-propelled artillerie, welke vooral bij de verdediging van een breed front duidelijk aan het licht zijn getreden. Het is dan ook wel terecht, dat in de literatuur dit type geschut de artillerie van de toekomst wordt genoemd.

Moreel

Goede training en goede discipline stimuleren het moreel en de stemming, doch ook zijn onontbeerlijk een goede verzorging, waar niet alleen onder verstaan wordt goed eten, maar ook op tijd schone en droge kleren, een warm bad, behoorlijke ligging, goede hygiëne in het bivak en in de stelling.

Het is in een paar woorden gezegd, doch het vereist voortdurende zorg, toezicht en inspanning van velen om dit alles geregeld te doen verlopen. Ook moet hier genoemd worden de geestelijke voorbereiding van de soldaat; vooral de Nederlandse soldaat wenst klaar te beseffen waar het om gaat.

Strenge koude

Het is in de ruim 3-jarige oorlog in het klimaat van barre uitersten beezen, dat een leger daar kan optreden mits kleding en schoeisel doelmatig zijn.

Het „lagen-systeem” en de isolerende waterdichte schoen hebben in alle opzichten voldaan en het is te hopen, dat wij in Nederland nu eens eindelijk soortgelijke uitrusting zullen ontvangen.

Het is nodig de troep d.m.v. theorieën en demonstraties een behoorlijke voorlichting te geven over de juiste wijze van gebruik van deze kleding.

Kleedt men zich te dik, dan treedt bij lichamelijke inspanning licht transpiratie op, hetgeen kans op bevriezing geeft. Zwaar werk dient dus in rustig tempo te geschieden.

Ook in de voorste lijn moet men zorgen, dat stookgelegenheden geïmproviseerd worden, want men kan het een zekere tijd uithouden, doch daarna heeft iedereen een snorrend kachelkje nodig, om zich weer bij te warmen.

Behalve de zorg voor de mens, komt daar nog bij de zorg voor al het materieel. Voertuigen, waarvoor niet voldoende antivries aanwezig is, dienen regelmatig gedurende de nacht warmgedraaid te worden. Ook dient men te voorkomen, dat de banden van voertuigen, die lange tijd stilstaan, b.v. van trailers, aan de grond vastvriezen. Deze dienen op houten blokken geplaatst te worden.

Alle watertrailers moeten worden voorzien van dompelaars, anders vindt de kok 's morgens een ijsmassa inplaats van water.

Mijne Heren, ik nader thans het einde van mijn beschouwing. Zoals in het begin reeds opgemerkt, heb ik me tot enkele onderwerpen moeten beperken, doch ik zou zeker te kort schieten, indien ik niet ter sprake bracht het voor ons belangrijkste, mocht ooit de oorlogsfakkel weer ontbranden, de Nederlandse soldaat.

Met al zijn hebbelijkheden heeft deze toch bij herhaling en onweerlegbaar bewezen, zich te kunnen meten met de beste ter wereld, edoch, hij vraagt om een straffe leiding, waarbij echter in de verhouding van meerdere tot mindere het menselijk element nooit mag ontbreken.

Ik wil dan eindigen met een woord van hulde aan al die honderden onbekende soldaten, die getrouwelijk en blijmoedig onder de zwaarste beproevingen hun taak en hun plichten hebben vervuld en daardoor medehielpen een onder de voet gelopen land zijn vrijheid te hergeven.

De Voorzitter:

Alvorens in te gaan op het voorstel van de inleider tot het houden van een pauze wil ik even in herinnering brengen, dat dit de laatste bijeenkomst is van het werkjaar 1953/1954 en dat wij op 6 Mei van het volgende jaar het negentigjarig bestaan van de Vereniging hopen te herdenken. Wij tellen thans 2148 leden en zouden de herdenking zeker waardig viëren indien het mogelijk werd, dat tegen die tijd dit aantal tot 2500 kon worden opgevoerd.

Op verzoek van onze secretaris-penningmeester doe ik dan ook een beroep op U aller medewerking voor het aanbrengen van nieuwe leden. Wij verheugen ons heden op de aanwezigheid van vele gasten in ons midden; ik mag deze H.H. zeker wel mededelen, dat er in de pauze gelegenheid bestaat om zich bij de secretaris-penningmeester te laten inschrijven als lid van de Vereniging.

Tenslotte merk ik nog op, dat er bij het einde van de voordracht gelegenheid is om de inleider vragen te stellen c.q. met hem in debat te treden. Zij die hiervan gebruik wensen te maken kunnen zich in de pauze opgeven aan de secretaris-penningmeester.

20 minuten pauze

De Voorzitter:

Ik geef wederom het woord aan Overste Christan voor het vervolgen van zijn voordracht.

BESCHRIJVING VAN DE TWEDE ACTIE TEGEN SILVER STAR HILL OP 4 JANUARI 1952

Inleiding en voorspel

Op 19 December 1951 nam het N.D.V.N. een sector over van een Turks Bataljon; deze sector lag ± 10 km O. van Chorwon en mat hemelsbreed $\pm 2\frac{1}{2}$ km. De voorste lijn liep over een 500 m hoge bergkam en daalde in het linkerdeel af in een ± 300 m lager gelegen vallei.

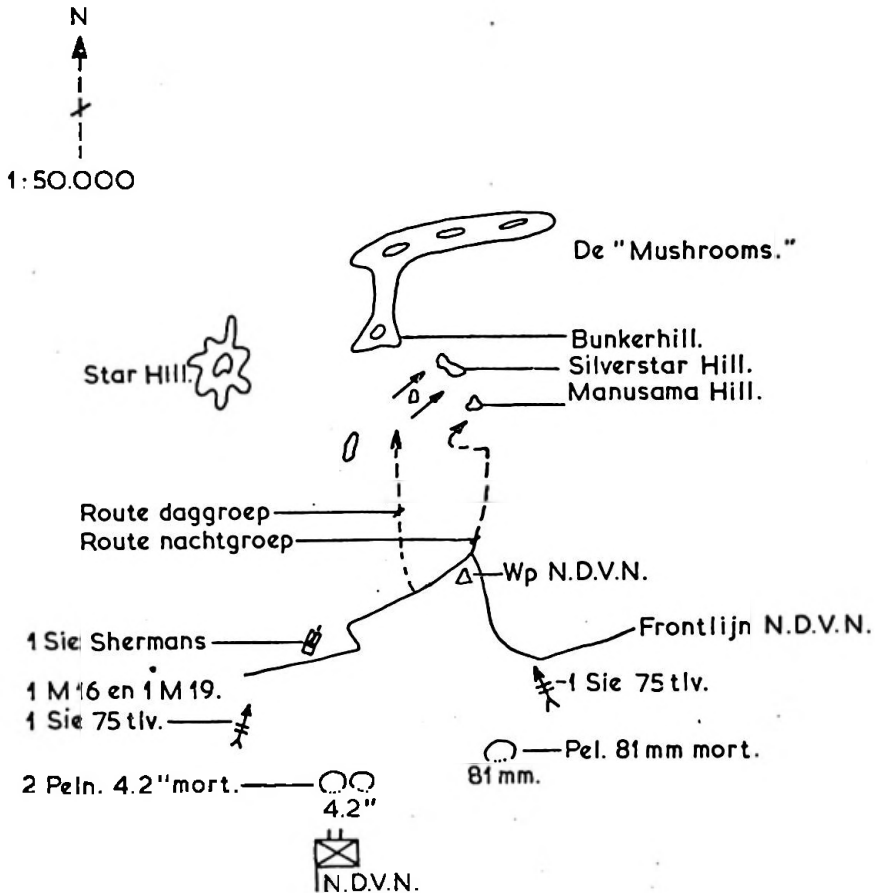
De vijandelijke hoofdweerstandslijn lag op een ± 550 —600 m hoge berg-rug ongeveer evenwijdig aan de eigen stelling op een afstand van $\pm 2\frac{1}{2}$ —3 km met voorposten op de lagere heuveltoppen ervoor.

Het niemandsland vormde als het ware een arena, waar zowel de vijand als wij zelf op neer keken en waar wij alle bewegingen goed konden volgen omdat dicht bij de vijandelijke stellingen het terrein geheel kaal was geschoten en gebrand. Overigens was dit terrein zeer geplooid en bood ruimschots gezichts- en vuurdekking t.o.v. de vijand.

De vijand hield de *Muskrooms* bezet met een compagnie waarbij mitrn en mortn; de naar het Z. zeer steil aflopende *Bunkerhill*, die het voorterrein domineerde, was eveneens bezet door een met mitrn en mortn versterkte Compagnie. Daarbij hoorde het tactisch zeer goed gekozen pelotons steunpunt *Silver Star Hill*, dat met zijn twee wachtposten *Manusama Hill* en *Leuring Schans* bij het N.D.V.N. spoedig de naam kreeg van de „Kleine IJzeren Driehoek”.

Er waren geen draadversperringen om deze steunpunten, noch mijnen-velden. Tussen Leuring Schans en Silver Hill was een goed ontwikkeld loopgraafstelsel met onderkomens, terwijl Manusama Hill niet was verbonden met de beide andere.

Na de vermeerstering van Manusama Hill door een peloton van de B Cie onder bevel van de tlt. Manusama op 21 Dec. 1951 en de 1e Actie tegen Silver Star Hill op 22 December 1951 door een peloton van de A Cie onder bevel van de tlt Leuring, welke acties als primair doel hadden het maken van krijgsgevangenen, werden de daarop volgende dagen uitsluitend verkenningspatrouilles uitgezonden langs zorgvuldig uitgestippelde routes met opdracht zoveel mogelijk gegevens te verzamelen omtrent vijandelijke verdedigingswerken, bruikbare aanvalswegen, geschikte plaatsen voor gereedstellingen en opstelling steunende wapens.



De pelotons- en groeps Cdt'n en de troep leerden op deze wijze het voor-
terrein goed kennen en brachten waardevolle inlichtingen mede. Hier mag
wel gewezen worden op de taak van de S2 om de patr. Cdt'n na terugkeer
uit te vragen. Doet men dit niet dan komen niet alle nodige gegevens te voor-
schijn. Deze inlichtingen aangevuld met gegevens van luchtfoto's, eigen vlieg-
verkenning (bat. Cdt S2 en S3), verklaringen van de gemaakte krijgsgevan-
genen verschaften tenslotte een vrij volledig beeld van de vijand en zijn
posities.

Was de vijand aanvankelijk passief, tegen de jaarwisseling werd hij aan-
merkelijk actiever. Hij werkte aan nieuwe stellingen, verlaten posten z.a.
Leuring Schans werden opnieuw bezet en onze patrouilles ontvingen reeds op
grote afstand vuur.

Zo kwam de volgende fase, toen de RegC op 2 Januari aan de voor-
bataljons de opdracht gaf om wederom krijgsgevangenen te maken. Het
N.D.V.N. kon op deze order direct reageren, omdat alle gegevens gerang-
schikt waren. Om de actie zo goedkoop mogelijk uit te voeren, d.w.z. met
de minste verliezen aan personeel, werd besloten tot een nachtraid op Manu-
sama Hill.

Nachtraid op Manusama Hill op 213 Januari 1952

Deze heuvel werd gekozen, omdat daar enkele zeer goed gedekte naderingswegen heen liepen in een voor de vijand dode hoek. Aangewezen werden 2 groepen onder de It Manusama, die het terrein dus reeds goed kenden na hun daglichtaanval van 21 December.

Voor steun waren beschikbaar 2 batterijen van 10.5 hw, 2 peln mortn 4.2" en het peloton mortn 81 mm, alle uit hun normale stellingen. Besloten werd om gedurende de nacht alle gewone storende vuren op te schorten en de opmars van de aanvalsgroep te steunen door neutraliserend vuur op het doel.

De patrouille verliet te 02.00 uur de eigen lijn en was te 03.50 uur het doel tot ± 150 m genaderd alwaar de Cdt een linie formeerde en de aanval inzette. De vijand was echter paraat en onze groep werd met een regen van handgranaten begroet waardoor spoedig verwarring ontstond. De patr.cdt gaf toen de order „terug in linie" met de bedoeling de aanvalsformatie te herstellen en vervolgens weer door te zetten, doch het woord „terug" had een totaal onverwachte uitwerking en het grootste deel van de groep was al terug (op weg naar de eigen lijn!)

Over dit moment is later hartelijk gelachen, doch op die koude winternacht in de waarnemingspost van het Bataljon lachte op dat ogenblik niemand.

Toen de patrouille enige tijd daarna binnenkwam, was hun stemming voelbaar, zij schaamden zich voor dit échec, zodat maar geen harde woorden of verwijten zijn geuit.

In de loop van de morgen, toen iedereen wat op zijn verhaal was gekomen, werden met de patr.cdt alle gebeurtenissen nagegaan, een betere techniek bepaald aan de hand van de opgedane ervaringen, terwijl dezelfde troep achter de eigen lijn geoefend werd in de methode, die voor de komende nacht was vastgesteld en zoals later bleek, wierp dit grote resultaten af.

Tevens werd besloten:

- a. het schema van de aanval te wijzigen om de vijand te misleiden.
 1. normale storende vuren gedurende de nacht.
 2. geen voorbereidende vuren, want het was niet onwaarschijnlijk, dat de vijand juist gealarmeerd was geworden door het vrij intensieve inleidende artillerievuur op het object.
 3. het tijdstip van de aanval te verleggen en die in te zetten tegen de ochtend.
- b. een krachtige aanval bij dag voor te bereiden, teneinde
 1. bij mislukking van de nachtraid de aanval met meer krachten te herhalen en door te zetten naar Silver Star Hill.
 2. de patrouille hulp te bieden, mocht zij in het nauw komen te zitten.

Samenstelling deelnemende groepen

- a. *Nachtgroep* Cdt tlt Manusama
 1. Stormgroep:
 - 1 tir.groep)
 2. Dekkingsgroep:
 - 1 tir.groep)
 - 1.1 mitr. 0.30) B Cie
 - 1 bvl mort 81)
 - 1 300 radio)

b. *Daggroep* Cdt elt. Jhr Snoeck (C. Cie)

1. Aanvalsgroep:

1 pel. min. 1 tir. gr
1 300 radio

2. Ondersteunende groep:

a. ondersteuningsgroep Cdt elt. Gunning

1 57 mm tlv
1 vlammenwerper
1 vernielingsploeg

b. Vuurbasis Cdt SMI Dettingmeyer

1 57 mm tlv
1 l. mitr. 0.30
1 60 mm mortier
1 tir. groep
1 300 Radio

c. *Verdere ondersteuning*

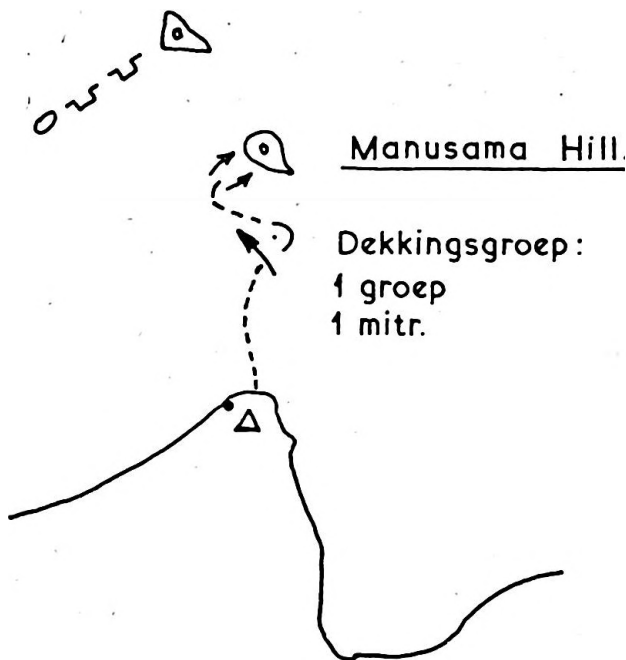
pel. 81 mm mort)	
pel. 75 tlv)	
1 Sie Sherman tanks)	onder bevel Cdt Ost. Cie
1 Sie M. 16)	
1 M 19)	
2 bij n 105 mm hw)	
2 pel. 4.2" mortn)	onder de art. liaison Off.

Dit gehele samenstel van steunende wapens werd geleid door de operationele bat.staf uit de bat.waarnemingspost. Daar bevonden zich ook de waarnemer van de art. en van de 4.2" mortn. Deze methode had het voordeel, dat de inf. Cdt zich geheel kan wijden aan de leiding van de aanvalsgroep, waar hij zijn handen aan vol heeft en dat hij zich niet hoeft te bekommeren om de hele sleep van waarnemers en verbindingspersoneel, die anders achter hem aan hangen, zijn plaats verraden of net in de critieke momenten, dat hij ze nodig heeft, nergens te vinden zijn.

De Cdt van de tir.Cie, die aanvalstroepen leverde, bevond zich eveneens in de bat.wp, gaf orders en aanwijzingen door aan de inf. Cdt, regelde afvoer gewonden, opvoer munitie e.a.

De art. en mortieren werden gebruikt om neutraliserend vuur te leggen op het doel en enkele nevendoelen. De infanterie rukte op zo dicht mogelijk (soms tot \pm 150 m van het doel) daarna werd het neutraliserend vuur overgenomen door de Shermans en het pel. 75 tlv en het art.vuur gestaakt of verlegd. 1 pel. 4.2" mortn, verzorgde het rookgordijn.

De li. LuA had tot opdracht het dominerende steunpunt Bunker Hill onder vuur te houden, ter versterking van het artillerievuur. De tanks steunden in dit geval vanuit de vallei in het linkerdeel van het bat.vak en reden niet mee op zoals bij de 1e actie. In de eerste plaats omdat gebleken was, dat het terrein zeer zwaar was voor tanks, vooral door de sneeuw en de vorst waardoor de hellingen zeer glad waren. In de tweede plaats omdat het oprukken der tanks door het motorgeraas niet te camoufleren is en de verrassing dus zou worden prijsgegeven.



Uit de vallei was het doel op een afstand van \pm 2000—2200 m zeer goed zichtbaar en hun kanonvuur uiterst effectief.

Van het peloton tlv werd 1 sectie op de rechtervleugel van het bat. opgesteld, om het doel, dat bestond uit een ringvormige loopgraaf om de top van Silver Star Hill, van alle zijden onder vuur te kunnen nemen.

Verloop van de actie

De nachtgroep verliet de stelling 3 Januari te 03.30 uur, i.v.m. de vers gevallen sneeuw, voorzien van witte camouflagekleding, terwijl ook geweerkolven en de radio d.m.v. witte lappen en repen pleister zo goed mogelijk waren gecamoufleerd.

Zij volgde de route als op bijgaande schets aangegeven. Te \pm 04.50 werd de dekkingsgroep achtergelaten en de stormgroep in 3 groepjes van 3 man opgesteld. Het was n.l. de vorige nacht gebleken, dat een stormploeg van 2 tir. groepen op de steile helling moeilijk te leiden was en meer succes te verwachten viel van een kleinere ploeg van een aantal uitgezochte vastberaden kerels.

De vijand ontdekte onze stormploeg en weer vielen de nodige handgranaten omlaag, doch ditmaal werd doorgezet en werd de vijand vergast op een aantal handgranaten van betere kwaliteit met het resultaat, dat te 05.05 uur Manusama Hill in onze handen was, ten koste van 2 gewonden. Grote opluchting in de waarn.post, doch helaas geen krijgsgevangenen, wel vond

men 1 gesneuvelde Chinees, terwijl bloedsporen duiden op nog andere gewonden, die echter waren ontsnapt.

Lt Manusama trok direct de dekkingsgroep aan en consolideerde op het doel. Gedurende de opmars was zoals reeds gezegd ondersteunend vuur achterwege gelaten, doch zodra wij in de waarn.post zagen, dat men onze troep had ontdekt, werden Silver Star Hill, Bunker Hill en de Muskrooms onder neutraliserend vuur gelegd.

Kort na de consolidatie, het was nog donker, meldde de Cdt nachtgroep, dat hij vijandelijk mortiervuur kreeg uit N. richting en de mondingsflitsen kon waarnemen in het ravijn N. van Silver Star Hill. Daar dit punt uit de bat. wp niet zichtbaar was, werd de vuurleiding overgedragen aan de bvl. van het 81 mm mort. pel., de SMI Van Genderen, die zich bij de nachtgroep bevond. Deze, hoewel gewond, was op zijn post gebleven en slaagde er in het vijandelijk vuur tot zwijgen te brengen.

Een gemakkelijk incident deed zich een ogenblik later nog voor. Uit de bat. wp werden op de Z. helling van de Muskrooms lichtflitsen gezien en doffe knallen duiden op handgranaten. Aangezien niemand van ons zich daar bevond, trokken we de conclusie, dat de bezetting van Manusama Hill, die weggevlucht was, kennelijk tegen de Muskrooms was opgekropen en nu door hun eigen kameraden voor vijand werden aangezien.

Inmiddels was de daggroep gereed gesteld en het spreekwoord, dat een goed begin het halve werk is, werd weer bewaarheid, want de rest van de actie liep af als een wekker.

Dagactie

De vuurbasisgroep onder de SMI Dettingmeyer marcheerde te 06.10 af naar Manusama Hill om de nachtgroep af te lossen en aldaar een vuurbasis te vormen met het doel:

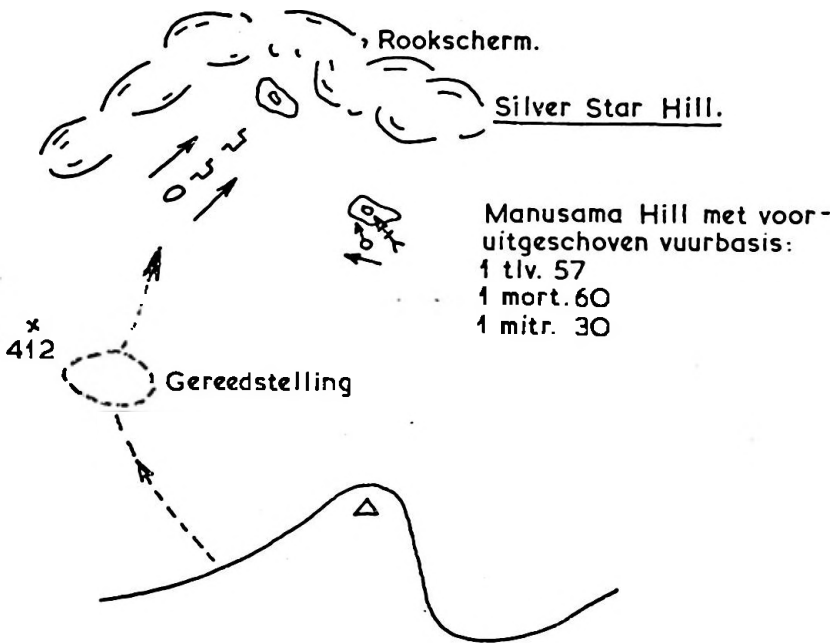
- a. de aanval van de groep Snoeck te steunen,
- b. mogelijke tegenaanvallen op deze groep te onderscheppen.

Eerstgenoemde groep bereikte te 08.00 de Manusama Hill, waarop de nachtgroep terugkeerde. De aanvalsgroep Snoeck had met de ondersteuningsgroep Gunning de eigen stelling verlaten en zich door bedekt terrein begeven naar een te voren verkende gereedstelling, een terreinkom, 0 van ht. 412, alwaar ook de 57 mm tlv een geschikt plaatsje kon vinden.

Te 08.10, het was toen net licht geworden, meldde SMI Dettingmeyer, dat hij gereed was en daarop kreeg Lt Snoeck bevel aan te vallen.

In de tijd, die verliep tussen de vermeestering van Manusama Hill en het inzetten van deze aanval, werden de vijandelijke steunpunten onder stordend vuur gehouden, doch thans werd het vuur weder geïntensiveerd.

De voorste bunker bleek onbezet doch de rest van Leuringschans was dat wel en een regen van handgranaten kwam uit de loopgraven en deed de groep even aarzelen, doch het bezielende voorbeeld van de aanvoerders hielp hen hier over heen. Vooral toen Lt Gunning de vlammenwerper op de meest geëigende plaats had gebracht en de laaiende vuurstraal over de loopgraaf spoot was het pleit spoedig beslecht en de stelling genomen.



Bij de zuivering werd 1 krijgsgevangene gemaakt, die onder bewaking van een eigen gewonde haastig en in triomf naar de eigen lijn werd afgevoerd. Vervolgens werd de aanval voortgezet naar Silver Star Hill, hetgeen met opmerkelijk élan geschiedde, wat ook blijkt uit het betrekkelijk gering aantal verbruikte granaten van tanks en tlv.

Op dit traject, waar nog enkele tussengelegen werkjes dienden te worden gezuiverd, kwam vijandelijk mortiervuur, zodat een rookscherm werd gelegd N. van Silver Star Hill, dat 90 minuten in stand werd gehouden en zeer doeltreffend bleek.

De vuurbasis werkte uitstekend. Zij lagen op $\pm 200-250$ m zijwaarts en iets hoger dan de Leuring Schans en konden dus vóór de eigen troep steunen tot een afstand van ± 10 meter.

De vijand, hardnekkig als hij is, verweerde zich ook hier nog tot het laatst, doch onze aanvalsgroep, aangemoedigd door het eerste succes en zelfverzekerd, rukte in breed front op, het leek wel een exercitie. De vlammenwerper kwam weder in actie en daarna drong men de stelling in. Te 09.15 uur meldde lt Snoeck, dat hij het doel had bezet. Helaas viel het sneuvelen van de elt. Gunning hierbij te betreuren.

Nadat de vernielingsploeg alle bunkers had opgeblazen werd de groep teruggenomen onder dekking van de vuurbasis, die een half uur later mocht afmarcheren. Alle troepen waren te 11.00 uur in de eigen stelling terug.

Verbruikte munitie

81 mm mortieren
 75 tlv
 4.2'' mortieren
 Artillerie
 Tanks
 Li. LuA
 : 575 H.E.
 : 148 H.E. + 4 W.P.
 : 504 H.E. + 158 W.P.
 : 321 H.E.
 : 40 H.E.
 : 286—40 mm
 5300—cal. 50

Nachtgroep:

: 15 handgranaten
 56 patronen Bar en M1

Daggroep:

60 mm Mort.
 57 mm tlv
 bazooka
 : 9 H.E.
 : 32 H.E. en 6 HE/AT
 : 4 granaten
 50 handgranaten
 : 2500 patr. voor Bar M1
 300 patr. voor karabijn
 1500 patr. voor L. mitr. 0.30
 1 geweergranaat

Eigen verliezen

1 gesneuvelde
 6 gewonden.

Lessen

1. Een grondige voorbereiding brengt zijn rente dubbel en dwars op.
2. Een bijzondere aanval, zoals in dit geval de nachtraid op Manusama Hill, tevoren doen beoefenen. Niet meer mensen inzetten dan strikt nodig. In het donker zo min mogelijk schieten, doch vastberaden voorwaarts gaan en handgranaten gebruiken.
3. Het voorbeeld en het leiderschap van de lagere aanvoerders bepaalt het succes.
4. Het bleek, vooral in dit soort terrein, praktisch niet mogelijk het vijandelijk mortiervuur geheel te smoren. Het was nodig om ook 's vijands waarneming te beletten en daartoe waren rookgordijnen onontbeerlijk. Het aanvalsdoel moet als het ware geheel worden geïsoleerd. Ook dit is nog niet altijd afdoend, want de vijand kent eveneens de voorbereide concentraties, doch juist waar zijn verbindingsmiddelen gebrekkig zijn, wordt hij gedwongen deze vuren min of meer op goed geluk af te geven. Het rookscherm moet gelegd zijn voor de infanterieaanval zich aftekent.

5. De vijand maakt voor de nabij-verdediging een ruim gebruik van handgranaten, die hij over de borstwering heen gooit, zonder er zelf boven uit te komen. Deze handgranaten vormen een gevaarlijke zone van 5—10 meter breed op werpafstand van de loopgraaf. Is men hierdoor heen, dan is het ergste voorbij. Opgemerkt wordt, dat er wel eens pauzen ontstaan, kennelijk omdat de voorraad gereed gelegde handgranaten vergooid is en er weer een nieuw stapeltje moet worden klaargemaakt. Dit is een goed moment om de stormaanval in te zetten.
6. De vlammenwerper is zeer doeltreffend, doch de bediening moet er aan denken de straal te richten in de loopgraaf en niet er overheen. Men mag de trekker niet te lang aanhouden; korte vuurstoten geven een beter resultaat, voorts moest zo enigszins mogelijk met de wind mee worden gespoten. Het apparaat is zwaar, zodat voor grotere afstanden en in moeilijk terrein extra personeel moet worden aangewezen om te helpen dragen. Ook bij nacht wordt het gebruik van dit wapen aanbevolen.
7. De geweergranaat en de bazooka zijn zeer goede wapens om de aanval van een groep over de beruchte laatste meters te steunen. De schutters dienen van een tevoren aangewezen plaats deze steun te verlenen.
8. Bij het werpen van handgranaten naar een doel, dat hoger ligt dan de wapens, moet men er op bedacht zijn, dat een kortvaller terug kan rollen.

De Voorzitter:

De inleider heeft zich bereid verklaard de H.H. die zich hebben opgegeven om hem vragen te stellen c.q. met hem in debat te treden, te beantwoorden.

Achtereenvolgens geef ik daarom het woord aan: Generaal-Majoor Couzy, Luitenant-Kolonel vl. wrn Berlijn, Luitenant Scholten, Dir. Off. v. Gez. 3e kl. Bloch, Cadet-sergeant van Zuijdam, Majoor Bronts en Res. Luitenant-Kolonel Boots.

Generaal-Majoor J. H. Couzy:

Mijnheer de Voorzitter,

Niet om in debat te treden met de inleider van hedenavond heb ik het woord gevraagd; integendeel. Met klimmende belangstelling en groeiende instemming heb ik zijn betoog gevolgd. Op nagenoeg alle punten zou ik zijn betoog willen onderstrepen. Uiteraard zou dit te ver voeren, zodat ik mij zal beperken tot enkele punten en vragen.

In het eerste gedeelte van zijn voordracht heeft inleider betoogd, dat het toepassen der tactische regelen de meeste kans op succes biedt en de verliezen beperkt. Hierop wil ik nog eens gaarne de aandacht vestigen. De tactische wetenschap streeft er nu eenmaal naar het doel met zo gering mogelijke verliezen te bereiken. Voor het in de practijk kunnen toepassen der juiste tactische beginselen is het nodig, dat deze beginselen in theorie volledig worden gekend. Slechts een veelvuldig toepassen dier beginselen bij oefeningen op de kaart en in het terrein, met en zonder troepen, kan enige waarborg geven, dat zij ook in de practijk juist worden toegepast.

Daarnaast heeft inleider belicht, dat het eigenlijke gevecht wordt gevoerd door bataljons en lagere onderdelen en de commandanten daarvan. Met het

oog hierop is het noodzakelijk, dat hogere commandanten en officieren in hogere staven geheel zijn doordrongen van de moeilijkheden en verantwoordelijkheid, welke rusten op de schouders dier commandanten. In het algemeen kan dit slechts worden verkregen, indien hogere commandanten en staf-officieren praktische ervaring hebben opgedaan, m.a.w. een bataljons- of overeenkomstig commando hebben uitgeoefend.

Van de Centurion tank heeft inleider vermeld, dat het ontbreken van de boegmitrailleur nadelen opleverde voor de samenwerking met infanterie, terwijl het ontbreken van eigen luchtafweerwapens bescherming door luchtdoelartillerie nodig maakt. Ik mag in herinnering brengen, dat de Centurion is gebouwd in de tijd dat onder invloed van Veldmaarschalk Montgomery werd gestreefd naar een eenheidstank, welke alle taken zou kunnen vervullen. Toen bleek dat de tank met boegmitrailleur te weinig munitie kon medevoeren voor haar taak in de pantsersdivisie, liet men de boegmitrailleur vervallen voor het winnen van ruimte voor munitieberging. Ik geloof niet uit de school te klappen door mede te delen, dat de proefnemingen met het monteren van een luchtdoelmitrailleur op de tank in een vergevorderd stadium verkeren, zodat in de toekomst de tank ook zichzelf tegen bedreiging uit de lucht zal kunnen verdedigen.

Tot slot zou ik gaarne de ervaringen van inleider vernemen over een tweetal punten.

De toenemende beschadigingen van het houtwerk van de Garand en de karabijn gedurende het laatste jaar baren mij grote zorg. De ervaring heeft uitgewezen, dat zeer vele beschadigingen niet zijn te wijten aan ruwheid en onvoldoende zorg van de gebruikers. Wanneer de man plotseling dekking moet zoeken, moet hij er zorgvuldig voor waken, dat zijn wapen beschermd op de grond komt. Doet hij dat niet dan treedt onmiddellijk scheuren, ja zelfs breken van de lade op. Hoe waren de ervaringen in Uw bataljon?

In gesprekken met commandanten en bedieningen van tlvn komen afwijkende gezichtspunten tot uiting. De een zegt, overeenkomstig — ook door inleider geponeerd — het reglement, dat na twee of drie schoten van stelling moet worden veranderd. Een ander zegt de gehele dag vurend in eenzelfde stelling te kunnen verblijven, aangezien nimmer vuur werd getrokken. Waaruit vloeit dit verschil voort?

Ik dank U, Mijnheer de Voorzitter.

Antwoord:

In de eerste plaats wil ik de Generaal Couzy gaarne dank zeggen voor de steun aan mijn betoog.

Wat betreft de Centurion tank, de aan te brengen mitrailleur op de koepel zal inderdaad een belangrijke verbetering zijn, want voor de steun aan het gevecht van de infanterie is de kal. 50 mitrailleur zo mogelijk nog belangrijker dan het kanon. Doch zo lang deze verbetering nog niet daadwerkelijk zijn beslag heeft gekregen dienen wij extra maatregelen te treffen ter bescherming van onze tanks tegen luchtaanvallen.

T.a.v. de karabijn en het geweer beschik ik niet over exacte gegevens over beschadigingen en defecten aan het houtwerk en indien U mij dat toestaat, wilde ik één van mijn officieren uit die tijd, hier in de zaal aanwezig, daarover raadplegen.

(Luitenant Jhr Snoeck antwoordt desgevraagd, dat in zijn compagnie

defecten aan het houtwerk slechts in geringe mate voorkwamen en v.z.v. hem bekend was zulks ook het geval bij de andere compagnieën).

Vermoedelijk is de abnormale slijtage in Nederland toe te schrijven aan het feit, dat de soldaat in vredetijd onvoldoende de waarde beseft van zijn persoonlijk wapen, waardoor hij er te ruw en te onverschillig mee om-springt.

Het kan echter ook liggen aan de partij welke wij ontvingen, want door de massaproductie van deze wapens laat de kwaliteit vaak te wensen over. Daarbij komt vermoedelijk ook nog, dat wij onwillekeurig nog te veel zijn ingesteld op de kwaliteitsproducten van onze vooroorlogse Hembrug.

Wat betreft de terugstootloze vuurmond het volgende:

De maatstaf van 2—3 schoten is een veilig gemiddelde, waar men goed aan doet steeds van huis uit rekening mee te houden.

Er zijn inderdaad periodes geweest — o.a. tijdens en na het herfstoffensief van het 8e Leger in 1951 — dat de vijandelijke artillerie- en mortierkracht sterk was afgenomen, zodat men dagen, ja weken vanuit dezelfde stelling hoog en open op een bergrug vuur kon blijven afgeven met een geheel peloton zonder contra-vuur te krijgen.

Doch later — in de zomer van 1952 — was 's vijands vuurvermogen weer dermate gegroeid, dat deze stunts niet meer mogelijk waren.

Hoe men met de tlv's optreedt hangt dus sterk van de omstandigheden af, doch indachtig aan het gezegde: een gewaarschuwd man telt voor twee, moet men rekenen op vijandelijk vuur na 2 à 3 schoten en zich daar dus op instellen.

Is het mogelijk om een stevige bovendedkking te construeren, dan kan men langer blijven zitten, doch anders moet men een verwisselstelling betrekken of vuur met indirecte richting toepassen, zodat het wapen door een volkomen onzichtbare opstelling aan vijandelijke visuele waarneming wordt onttrokken.

Luitenant-Kolonel vl. wnr D. B e r l i n :

Mijnheer de Voorzitter,

Alvorens e.e.a. op te merken over hetgeen wij hedenavond te horen hebben gekregen, zij het mij vergund mijn bijzondere waardering jegens de Lnt Kol. Christan uit te spreken voor zijn interessant, aantrekkelijk en — voor zover ik dat kan beoordelen — helder betoog.

In zijn eerste stelling bracht de geachte inleider van hedenavond naar voren dat: „het meesterschap in de lucht alleen niet voldoende was om de massa van de vijand tot staan te brengen”. Naar aanleiding hiervan zou ik gaarne het volgende willen opmerken. De door tactische luchtstrijdkrachten aan de grondstrijdkrachten te verlenen steun kan men in drie aspecten uiteen laten vallen n.l.:

- a. Medewerken aan de vrijheid van beweging der eigen gsk door te zorgen, dat deze niet door vijandelijke luchtaanvallen wordt belemmerd. Hier-voor is noodzakelijk het bevechten en vervolgens behouden van een zekere graad van *luchtoverwicht*.
- b. Het belemmeren van de vrijheid van beweging der vijandelijke gsk door *interdictie* van een bepaald geselecteerd gedeelte van het gevechtveld.

- c. Aanvulling van de ondersteunende vuren der eigen gsk door het geven van directe steun op korte afstand voor de frontlijn.

Hieruit moge blijken, dat luchtoverwicht niet beoogt de massa van de vijand tot staan te brengen en op zichzelf ook niet voldoende is. Interdictie, waarmede wordt bedoeld het min of meer „onbegaanbaar” maken van een *bepaald* gebied, zal dit doel tot zekere hoogte wel kunnen bereiken mits hiervoor voldoende voorbereidingstijd wordt gegeven en het gebied waarbinnen deze graad van „verstarring” moet worden bereikt in overeenstemming is met de beschikbare middelen.

Het doel bijv. van het interdictieplan voor de Geallieerde invasie in Normandië in Wereldoorlog II was te verhinderen dat de vijand voor $D + 6$ meer dan tien divisies zou kunnen aantrekken naar *een bepaald gebied* rond het schiereiland van Cherbourg. Dank zij een behoorlijke voorbereidingstijd en ruime inzet van middelen werd dit doel glansrijk bereikt. Nooit mag men echter van de luchtmacht vergen, dat zij de vijandelijke *massa tot staan* zal brengen over een ongelimiteerde periode. In dit verband zou ik de vraag willen stellen of de Overste Christan zou kunnen mededelen welke interdictie-acties in Korea zijn mislukt en wat hierbij de opdrachten zijn geweest die men de tactische lsk heeft gegeven.

Antwoord:

Ik heb zeer lang geaarzeld met het neerschrijven van de stelling, die U zo net noemde, omdat ik mij rekenschap gaf van het feit, dat ik mogelijk de Luchtmacht daarmede enig onrecht aandeed. Doch tenslotte besloot ik e.e.a. te formuleren, zoals wij infanteristen aan het front dat voelden en inzagen.

Wat betreft de door U eerstgenoemde taak van de Luchtmacht, het verschaffen van bewegingsvrijheid aan de eigen grondstrijdkrachten, daarin is zij volledig geslaagd, doch wat betreft het andere deel: het belemmeren van de vrijheid van beweging der tegenpartij, heeft zij n.m.m. gefaald, want ondanks het absolute overwicht boven het frontgebied, groeide de vijandelijke kracht op de grond met de week. Dit trof ons te meer, omdat de Airforce met veel ophef haar „Operation Strangle” aankondigde, waarin zij de vijand voor ons front op zijn verbindingslijnen en aanvoerwegen zou aanvallen.

Ik geef toe, dat voor het concrete oordeel over het welslagen van zo'n operatie exacte cijfers en gegevens nodig zijn, welke gegevens niet te mijner beschikking staan, vandaar mijn oorspronkelijke aarzeling om het zo te stellen.

Voorts geldt mijn critiek bepaald niet de individuele moed en de kunde van de vliegers zelf, want daar hadden wij niets dan respect voor.

Niettemin ontstond bij de fronttroepen een zeker gevoel van deceptie over de onvoldoende resultaten van de Luchtmacht en in dit verband wilde ik wijzen op hetgeen plaats vond t.o.v. de R.A.F. na Duinkerken in 1940.

Toen de British Expeditionary Force met de rug tegen de muur stond en als door een wonder het overgrote deel van haar mankracht nog naar Engeland kon overbrengen, ontstond een ernstige controverse tussen Airforce en Landmacht, want de soldaat had het gevoel, dat hij door zijn kameraden in het blauw in de steek was gelaten.

Persoonlijk ben ik ervan overtuigd, dat de R.A.F. in die critieke dagen alles in de lucht heeft gezonden wat ze op kon brengen, doch de troepen, die in de hoogste nood hadden verkeerd, zagen hun eigen vliegers niet. Die bombardeerden het Ruhrgebied of de bruggen over de Maas. Alles misschien wel heel nuttig op zeer lange termijn, doch enig direct effect voor het Leger op de stranden van Duinkerken leverde dat niet op.

Het is heel moeilijk om dat alles te analyseren en in het juiste verband te brengen. Mogelijk komt het ook — en ik zeg dat met enige schroom — omdat de Luchtmacht als zelfstandig onderdeel van de strijdkrachten, graag zijn eigen oorlog vecht, zodat niet altijd op de juiste plaats de zo nodige concentratie van krachten kan worden gebracht.

De vijand, die wij hadden, werd aangevallen op een punt, waar hij minder trefbaar was: zijn verbindingen en niet daar — althans bij lange na niet met de maximum beschikbare kracht — waar hij even kwetsbaar was als wij zelf, in zijn frontlijn op die punten, waar hij door het masseren van infanterie een zeer ernstige bedreiging vormde voor onze verdediging.

De Eerste Luitenant R. Scholten:

De Overste Christan heeft in het begin van zijn inleiding gesproken over enkele in het begin van de Koreaanse oorlog begane tactische onjuistheden. Hij betoogde hierbij o.m., dat goed gericht juistheidsvuur te verkiezen is boven massale beschietingen door artillerie, mortieren e.d. Ik kan de juistheid van deze stelling zeer goed aanvoelen en geloof, dat de geallieerde soldaten, die gevochten hebben in het Anzio-bruggenhoofd, waar tengevolge van Duits artillerie- en mortiervuur zulke zware verliezen werden geleden, haar eveneens zullen onderschrijven.

Om goed gericht juistheidsvuur te kunnen afgeven is het echter noodzakelijk, dat 's vijands posities nauwkeurig zijn vastgesteld. Het gaat hierbij om de vijandelijke infanterie (tirailleur-) opstellingen en die van de ondersteuningswapenen. De eerste zullen veelal worden vastgesteld door patrouilles, vanuit waarnemingsposten e.d., terwijl de laatste meestal met speciale middelen moeten worden opgespoord.

Ik zou de Overste Christan in dit verband willen vragen welke zijn ervaringen zijn op het gebied van de vuurwapenbestrijding, artillerie- en mortierbestrijding en of b.v. de frontlijnsoldaat voldoende, wat men in Amerika noemt: „counterfire minded” is.

Antwoord:

Inderdaad moeten de vuurbestrijdingsmiddelen met zorg en volgens een weloverwogen plan worden ingezet en is het nodig, dat de troep wordt ingelicht welke middelen bij de voorste lijnonderdelen beschikbaar zijn en hoe zij het grootste effect sorteren ten bate van de infanterie.

Het geluidmeetpeloton van het inf. regiment heeft goed voldaan in combinatie met Krateranalyse, artraps en mortraps, doch e.e.a. moet zodanig georganiseerd opgezet worden, dat direct gereageerd kan worden op een melding van deze organen hetzij met de organieke zware wapens, hetzij door de steunende artillerie.

Veel resultaat boekten we door opzettelijk vijandelijk vuur uit te lokken op een dummy doel, zodat de meetdiensten naar hartelust konden meten en binnen korte tijd zeer nauwkeurige gegevens verkregen.

Dir. Off. v. Gez. IIIe kl. M. B. Bloch :

Is het U ook bekend, — zulks in verband met het feit, dat volgens een opmerking van U tijdens Uw betoog, aan de verzorging zoveel aandacht werd besteed —, of ook in de voedselvoorziening rekening werd gehouden met de grote klimaatvariëaties, zoals die in Korea worden gevonden?

Antwoord:

Inderdaad werd rekening gehouden met het rauwe klimaat door de verstrekking van hoogwaardige rantsoenen, terwijl steeds ernaar gestreefd werd de man twee warme maaltijden per dag te verschaffen, ook in de frontlijn.

Cadet-Sergeant G. van Zuydam :

Mijnheer de Voorzitter,

Overste, zou U iets kunnen mededelen over:

- a) de organisatie van de Chinese strijdmacht en op welke wijze haar massainzet wellicht reeds tot uiting komt op laag niveau.
- b) de opstelling van haar divisies in aanval en verdediging.
- c) het behoud van haar organisatieverbanden en formatie tijdens haar massaanvallen.

Antwoord:

De Chinese strijdkrachten zijn naar Russisch model georganiseerd.

De Inf. Dir. telt 10.000—12.000 man en heeft 3 inf. regtn, een art. bataljon en soms een aantal tanks toegevoegd van een tankregiment uit een pantservedivisie.

Het regiment heeft 3 bataljons à 3 cien, een mitr. pel., een mortier peloton, een verbindingsdet., een medisch det. en een transp.det.

Het bataljon bezit naast de 3 tir. cien, een ost. cie van 3 mitrailleurs en 2 mortieren van 81 mm, een verken-pel. en een verbindingsdet.

De cie heeft 3 pelotons à 3 groepen en telt 90—110 man.

De art. bestaat uit 76 mm geschut en 122 mm mortieren en een enkele 122 mm hw. terwijl vaak op regt niveau ontmoet wordt de 76 mm sp. en de 76 mm pda.

De massa-inzet bestaat hierin, dat zij — ter compensering van hun minder krachtige materiële middelen — golf na golf infanterie tegen het gekozen doel laten oprukken, waarbij zij de grote verliezen aan mankracht accepteren.

Dit brengt de verdediger in voorste lijn vaak tot wanhoop, want ondanks een dicht stormvuur gaat de aanval voort en de ene linie volgt de andere.

Hoe zij precies hun troepen groeperen is mij niet bekend, over het algemeen overeenkomstig onze opvattingen.

In de verdediging volgden zij het steunpuntenstelsel, doch met zeer grote diepte, op meerdere frontgedeelten vaak 10 km diep.

Soms kon worden vastgesteld, dat afwijkend van de normale groepering 2 voor 1 achter, de Chinezen 1 odl in de breedte van het vak hadden opgesteld met daarachter de twee andere odl'n naast elkaar.

Het behoud der organieke verbanden geschiedde door het opgeven van markante terreinobjecten en d.m.v. hoornsignalen, die echter ook gebruikt werden om de aandacht te vestigen op punten, waar een bres was geslagen in de geallieerde linie.

Majoor A. Bronts:

Vraag 1. Uit de voordracht begreep ik, dat de Luitenant-Kolonel G. H. Christan propageerde de waarnemers bij voorkeur niet toe te voegen aan een compagniescommandant, doch meer achterwaarts bij een bataljons waarnemingspost. Geloof de Luitenant-Kolonel Christan niet, dat dit in het Nederlandse terrein moeilijk uitvoerbaar is?

Toelichting: Een artillerie-waarnemer is bij voorkeur zo dicht mogelijk bij de compagniescommandant om zo *snel mogelijk* deze compagnie steunend artillerievuur te verschaffen. Het lijkt mij in Nederlandse terreinen zeer moeilijk voor een C.C. om een doel aan te duiden aan een waarnemer die meer achterwaarts geplaatst wordt. Zowel in een vlak polderlandschap, waar als regel weinig herkenbare punten zijn, als in een meer heuvelachtig terrein, b.v. de Veluwe, waar echter als regel door bebossing de terreinen weinig overzichtelijk zijn, lijkt mij dit zowel de vlotheid van de steun, als de accuraatheid zeer nadelig te beïnvloeden. In een bergachtig terrein met goede waarneming ben ik het volkomen met voordrachtgever eens.

Ik ben het ook eens met de stelling van voordrachtgever, dat een artillerie-waarnemer kostbaar is, en de kans op buitengevechtstellen in voorste lijn groter is dan meer achterwaarts. Aangezien het aanvragen en leiden van artillerievuur echter geenszins een zeer ingewikkelde procedure is, zou ik willen propageren, een artilleriewaarnemer voor meer ingewikkelde artillerievuren meer achterwaarts te houden, doch dan ten minste ieder pelotonscdt op te leiden tot een vuurleider, die zelfstandig vuur kan aanvragen en leiden.

Vraag 2. De Lt-Kol. Christan propageerde de inzet van lichte luchtdoelartillerie tegen voorste lijndoelen. Geloof voordrachtgever niet, dat dit in de vlakke Nederlandse terreinen moeilijk te verwezenlijken is?

Toelichting: De .50 en de 4 cm ld hebben beide een zeer hoge aanvangsnelheid, waardoor een gestrekte baan en een grote lengtespreiding. Beide wapens hebben een hoge opstelling.

De hoofdtak van de LuA is bestrijding van doelen in de lucht, de neventaak gronddoelen. Aangezien Nederland over het algemeen over weinig materieel zal kunnen beschikken, zullen wij uiterst zuinig met dit materieel om dienen te gaan. Een afdeling Lt LuA per Divisie is m.i. wel het uiterste minimum. De lichte LuA beschikt niet over een vuurregelingscentrum a.a. om direct vuur af te geven. In de, in het algemeen, vlakke Nederlandse terreinen, zal de Lt LuA moeilijk opgesteld kunnen worden in voorste lijn, zonder een zeer grote kans te lopen buiten gevecht gesteld te worden. Een opstelling betrekkelijk kort achter de voorste lijn is niet wel mogelijk door de zeer gestrekte baan. Bij opstelling verder achterwaarts zal de grote lengtespreiding de bestrijding van gronddoelen zeer nadelig beïnvloeden. Bovendien zal door de geringe uitwerking van het project het vuur zeer nauwkeurig, dus met directe richting moeten worden afgegeven.

Met het bovenstaande wordt door mij niet bedoeld de middelbare LuA, waarmee, mede door de aanwezigheid van een vuurregelingscentrum, wel indirect vuur kon worden afgegeven.

Ik moge U, Mijnheer de Voorzitter, dank zeggen voor de gelegenheid die U mij biedt, om mijn vragen nader toe te lichten en moge U verzoeken mijn zienswijze niet te beschouwen als om afbreuk te doen aan de door mij zeer gewaardeerde voordracht.

Antwoord:

Ik propageer geenszins om à tors et à travers de artilleriewaarnemers op bataljonsniveau te houden, doch ik bepleit deze „kostbare" figuren te sparen, waar en wanneer dat mogelijk is. Men diene deze lieden daar te plaatsen waar zij zo ongestoord mogelijk het vuur kunnen leiden in het hun toebedeelde vak, hetgeen met de huidige verbindingsmiddelen alleszins mogelijk is.

Permanente indeling bij een voorcompagnie is heel vaak nòch voor de commandant ervan nòch voor de waarnemer een voordeel. De eerste heeft zijn handen meer dan vol aan zijn onderdeel en de laatste, die ook maar een mens is met aangeboren zucht tot zelfbehoud, kan meestal op de critieke momenten, wanneer de compagnie onder vuur komt, zijn taak niet of slechts zeer onvoldoende volbrengen, omdat hij ook diep in een kuil bescherming zoekt.

Wij moeten ons niet laten suggereren door het z.g. vlakke en weinig uitzicht biedende Nederlandse terrein. Dat valt heel erg mee, want meestal zijn er wel dijken, huizen of bomen, die de waarnemer te pas komen, doch men kan hem ook een beschermde en wat hogere positie geven in een tank of achter de koepel van een tank.

Elk geval eist zijn eigen oplossing, doch men moet los van de idee, altijd die waarnemer willen koppelen aan een Cies Cdt.

De uniforme procedure voor vuurleiding werkt de toepassing van het door mij bepleite systeem zelfs in de hand, want iedere pelotonscommandant kan vuurcorrecties leiden en aanvragen.

Wat betreft de inzet van de lichte luchtdoel tegen gronddoelen, ik zou dit hier zeker niet naar voren hebben durven brengen indien ik niet ten volle er van overtuigd was, dat dit ook in Nederland zeer wel uitvoerbaar is.

Hun vaste en verhoogde opstelling maakt vuur over eigen troep mogelijk. De 4 tl, een uiterst zuiver schietende vuurmond, leent zich daar het beste voor, terwijl de vierling .50 mitrailleur uitstekend geschikt is voor oppervlaktevuur, afsluitingsvuur of storende vuren op een flank.

Wat ik dus zeer sterk bepleit is, niet krampachtig vasthouden aan de boekjes, doch zonder schroom alle beschikbare middelen inzetten om het opgegeven doel te bereiken.

De lichte lua vertegenwoordigt een dermate belangrijke vuurkracht, dat het zonde en jammer zou zijn deze niet te benutten.

Res. Luitenant-Kolonel b.d. J. P. Boots :

Mijnheer de Voorzitter, ik zou de geachte spreker willen vragen, of het ook zijn ervaring is, dat slechts 15 % der aanvallende troepen in eerste lijn de vijandelijke linie bereikt en de rest als niet-vechters zonder een schot te lossen slechts te voorschijn komt om hoera te roepen, als hun dappere kameraden de vijandelijke linie reeds bereikt hebben. Ik kan niet aannemen, dat dit percentage van 15 ook voor onze kranige vrijwilligers in Korea geldt. Gaarne zoude ik van Overste Christan vernemen, wat zijn ervaringen op dit gebied zijn en welke maatregelen z.i. zouden kunnen medewerken, om dit percentage te verhogen.

Ik dank U, Mijnheer de Voorzitter.

Antwoord:

Het verschijnsel, door de Am. Kolonel Marshal in zijn boek „Men against fire” op zo interessante wijze beschreven, heeft zich ook in Korea duidelijk gedemonstreerd.

Ik kan t.a.v. het Nederlandse Bataljon helaas niet met exacte cijfers voor de dag komen, doch naar mijn overtuiging lag het percentage actieve vechters hier aanmerkelijk hoger.

De successen, die geboekt werden, zijn daar wel het beste bewijs van. Zeker spreekt hier ook mede het vrijwilligersschap, doch anderzijds ook de harde training onder sterk realistische omstandigheden.

Het zelfbewustzijn van de soldaat is hier een belangrijke factor. Door goede training groeit zijn zelfvertrouwen en het vertrouwen in zijn kameraden en zijn aanvoerders. Hij weet zich dan de meerdere te zijn van de tegenstander en overwint makkelijker de angst voor verwonding of de dood en werkt dus actiever en krachtiger mee in het team, waarvan hij weet, dat hij daar een waardevol deel is.

De Voorzitter:

Op mij rust thans de taak de inleider dank te zeggen en ik ben overtuigd van U aller instemming door hulde te brengen aan de Luitenant-Kolonel Christan voor de leerzame voordracht waarin hij op een buitengewoon knappe wijze heeft gesproken over de ervaringen tegenover de vijand opgedaan bij het Nederlandse detachement in Korea. Ervaringen die, aangepast aan de eigen omstandigheden, van buitengewoon groot belang zijn bij de verdedigingsvoorbereidingen van het Westen en waaraan nu, mede doordat de voordracht in druk verschijnt, in ruime kring bekendheid wordt gegeven.

Voor wat betreft het gebruik van licht luchtdoelgeschut tegenover gronddoelen in onze terreinen, waarover in het debat enige tegengestelde opvattingen naar voren zijn gekomen, merk ik op, dat in Wereldoorlog II de Duitsers, aan wie toch ook wel enig begrip van oorlogvoeren moet worden toegekend, nimmer schroomden dit geschut tegen gronddoelen in te zetten ook bij de gevechten in het Zuiden en Oosten van ons land.

Naast de hulde, welke ik bracht aan de inleider, dank ik ook zeer in het bijzonder de H.H., die met hem in debat zijn getreden of vragen stelden waardoor zij ook gelegenheid hebben gegeven, dat de inleider op meerdere punten van zijn betoog nog dieper is in kunnen gaan.

Tenslotte vestig ik er nog de aandacht op, dat deze H.H. het gesprokene in de loop van de komende week schriftelijk moeten inzenden aan mijn adres, opdat het ook kan worden opgenomen in het gedrukte verslag.

Ik dank U allen voor Uwe aanwezigheid en sluit de vergadering.

STELLINGEN

1. De strijd in Korea leerde enerzijds, dat een massaleger alleen niet in staat is een in getalsterkte belangrijk geringere, doch modern bewapende strijdmacht te verslaan, doch anderzijds bracht deze oorlog aan het licht, dat het meesterschap in de lucht alleen niet voldoende was om de massa van de vijand tot staan te brengen. Hiervoor was mede nodig vastberaden en krachtig ondersteunde infanterie.
2. Door een straffe camouflage-discipline kan de partij, die de mindere in de lucht is, de waarde van het vijandelijk luchtoverwicht in belangrijke mate verminderen.
3. Het is gevaarlijk de vijand te onderschatten, doch evenzeer moet men zich hoeden voor overschatting van de eigen mogelijkheden.
4. Wederom is bewezen, dat aan elke tactische gevechtshandeling een grondige terreinstudie ten grondslag moet liggen.
5. Moderne wapens en moderne strijdmethoden hebben de grondbeginselen der oorlogvoering niet aangetast. Wel echter worden door de gecompliceerdheid der wapens en overige middelen steeds hogere eisen gesteld aan het vakmanschap en de geoefendheid van de soldaat en van zijn aanvoerders.
6. Om een maximum resultaat te verkrijgen dient steeds meer de nadruk te worden gelegd op de samenwerking tussen de verschillende wapens tot op het laagst mogelijke niveau.
7. De huidige organisatie heeft in het algemeen goed voldaan, zodat ingrijpende veranderingen in de naaste toekomst niet te verwachten zijn.
8. Een degelijke training en goede discipline verhogen het moreel, doch onontbeerlijk zijn ook een goede verzorging en goede materiële uitrusting.

MEDEDELINGEN VAN HUISHOUDELIJKE AARD

NIEUWE LEDEN

Nederland

's-Gravenhage: Ministerie van Oorlog, Bibliotheek-Commissie; J. J. Wagemans, Kap. Art.:

S. S. van Nooten, Kap. Inf.; Mr P. Ch. L. Eschauzier, res. Majoor der Huzaren.

Breda: A. Doon, 1e Luit. K. Lu.

Delft: Dr E. W. Lindeijer.

Eindhoven: K. L. H. Engel, Lt Kolonel Art.

Nijmegen: G. H. de Bokx, 2e Luitenant.

Steenwijk: H. J. Boersma, Kap. Inf.

Vught: H. T. Kamphuis, res. Maj. Inf.

Zeist: W. J. van Ackooij, res. 1e Lt K. Lu.

De contributie voor het werkjaar 1953—1954 (1 Oct. 1953—30 Sept. 1954) is vastgesteld op f 10,—. De leden, die *zulks nog niet gedaan hebben*, wordt verzocht hun contributie wel te willen storten op postrekening 78828 van de Vereniging ter beoefening van de Krijgswetenschap, Den Haag.

W.J. 1952 en afl. I, II, III, IV en V '53/'54 zijn aan de leden verzonden.

Het Bestuur van de Vereniging ter beoefening van de Krijgswetenschap is thans als volgt samengesteld: M. R. H. Calmeyer, Lt-Gen. G.S., Voorzitter; I. A. Aler, Lt-Generaal-Vlieger, b.d., President-Directeur van de K.L.M.; D. A. van Hilten, Lt-Generaal b.d., Redacteur Orgaan en W.J.; H. Schaper, Schout bij Nacht-Vlieger, Vlagofficier Marine Luchtvaartdienst; J. J. de Wolf, Brigade-Generaal der Genie; J. H. Couzy, Generaal-Majoor der Artillerie; L. Brouwer, Commandeur, plv. Chef Marine Staf; E. J. C. van Hootegem, Kolonel Gen. Staf, Directeur H.K.S.; Mr F. R. Mijnlief, Raadadviseur in algemene dienst bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken belast met de leiding van de afd. Openbare Orde en Veiligheid; D. Berlijn, Lt-Kolonel Vlieger Waarnemer; A. V. van den Wall Bake, Kolonel van de Gen. Staf; J. P. Boots, Res. Kolonel tit. b.d., Secretaris-Penningmeester, Van Alkemadeaan 215, Den Haag, Telefoon 774621.

Geeft bij adresverandering kennis aan de Secretaris-Penningmeester,
van Alkemadeaan 215, 's-Gravenhage
en vergeet vooral niet ons een nieuw lid op te geven

INHOUDSOPGAVE 1953—1954

1. Zijn wij met onze defensie-inspanning op de goede weg?, door de Heer S. D. Duyverman, Directeur-Generaal van Oorlog 1— 25
2. Aanvullingssysteem van de Kon. Landmacht, door majoor der Cavalerie H. H. R. van der Laan 27— 49
3. De Nederlandse Industrie en de defensie-inspanning, door Generaal-Majoor b.d. Th. E. J. de Bie, Commissaris voor de militaire productie 53— 88
4. Het opereren met lichte Vliegkampschepen, door de Kapitein ter Zee Vlieger J. M. van Olm 91—110
5. De invloed van de moderne vliegtuigbouw op het strategische en tactische gebruik van het luchtwapen, door Luitenant-Kolonel Vl. Wrn. A. J. de Vries 113—145
6. Lessen uit Korea, door G. H. Christan, Luitenant-Kolonel van de Generale Staf 147—178